

opusdei.org

Szenvedélyesen szeretve a világot

Szent Josemaría Escrivá 1967.
október 8-án a navarrai
egyetemen tartott szentbeszéde

2006.05.04.

Röviddel ezelőtt hallottátok a
Szentírás két idézetének ünnepélyes,
felolvasását, amelyet a Pünkösöd utáni
21. vasárnap liturgiájából vettünk.
Miután hallottátok Isten szavát,
lelkileg már ráhangolódtatok arra a
gondolatsorra, amelyről most
beszélni fogok. Egy pap szavai ezek,
amelyekkel szent Egyházunk akar

Isten gyermekeinek nagy családjához szólni, olyan szavakkal, amelyek természetfölöttiek kell hogy legyenek, amelyek Isten nagyságáról és Istennek az emberiség iránt érzett végtelen irgalmasságáról beszélnek.

Így szeretnék benneteket a csodálatos Eukarisztiára előkészíteni, amelyet ma az egyetemen ünneplünk meg.

Gondolkozzatok el egy pillanatra azon, amit most mondtam. Az Oltáriszentséget ünnepeljük: az Úr testének és vérének szentségi áldozatát, a hitnek azt a titkát, amely a kereszténység minden misztériumát magába foglalja. A legszentebb és legméltóbb cselekedetet ünnepeljük, amelyet mi emberek - hála Isten kegyelmének - ebben az életben megtehetünk. Mert amikor az Úr szent testét és véréét magunkhoz vesszük, bizonyos értelemben megszabadulunk az idő

és tér bilincseitől és Istennel egyesülünk, mintha az égben lennénk, ahol Krisztus maga törli le szemünk minden könnyét, ahol nem lesz többé halál, sem gyász, sem jajgatás, mert a régi világ elmúlt (vö. Jel 21,4).

Ezt a mély és vigasztaló igazságot, amelyet a teológusok az Eukarisztia eszkatológikus jelentésének neveznek, félre is lehet érteni. Ez a félreértés főleg abból adódhat, hogy egyesek a kereszténységet csupán spirituálisnak, szelleminek, vagy jobban mondva spiritualistának próbálják felfogni, mint olyan életet, amely csakis a büntelen, rendkívüli emberek számára rendeltett, akik ennek a világnak kicsinyes, alacsonyrendű dolgaival nem foglalkoznak, vagy ezeket csak, mint a szellemi élet szükséges velejáróját tűrik meg, mert ezek földi életük folyamán elkerülhetetlenek. Ilyen szemlélet mellett a kereszténység

egyetlen igaz otthona a templom lenne.

A keresztény élet eszerint csak a templom-jarást, a szentségi szertartásokon való részvételt jelentené, tehát azt, hogy a keresztény ember egyházi környezetben, egy elkülönített világban betokosodva, szinte mintha a mennyország előcsarnokában élne, míg a világ ettől függetlenül járná a maga útját. Ebben a esetben a kereszténység tanítása, a kegyelmi élet, a valóságban soha sem találkozna az emberiség történelmével, hiszen útjaik sohasem érintenék egymást.

Amikor ezen az októberi reggelen arra készülünk, hogy az Úr halálának és feltámadásának emlékét ünnepeljük, a kereszténységnek ezt a meghamisított formáját határozott nemmel utasítjuk vissza. Vessünk egy pillantást környezetünkre, ahol az Oltáriszentséget ünnepeljük és

hálánknak kifejezést adunk. Egy nem mindennapi Istenházában vagyunk. A templom hajója az egyetem parkja, és az oltárkép helyén az egyetemi könyvtár látható. Mellettünk gépek állnak, amelyek további épületeket emelnek majd, felettünk pedig Navarra égboltja ível.

Nem arról győz meg benneteket ez a kép, hogy keresztény létünk egyetlen helye a mindennapi élet? Krisztussal való találkozásotoknak az igazi helye társaitok közt van törekvéseitekben, munkátokban és szeretetetekben. Az anyagiás földi dolgok között kell szentségre törekednünk, ahol Istennek és embertársainknak szolgálunk.

Fáradhatatlanul ismétlem a Szentírás tanítását, miszerint a világ nem rossz, hisz Isten kezéből ered, Isten műve, amit megszemlélt és látta, hogy jó (vö. Ter 1,79). A világot mi emberek rontjuk meg és fosztjuk meg

szépségeitől bűneinkkel és hűtlenségünkkel. Higgyétek el, hogy az emberek menekülése a mindennapi élet tiszteletreméltó valósága elől szöges ellentétben áll Isten akaratával.

Tudatosítsátok magatokban újra és újra, hogy Isten arra szólít fel benneteket, hogy ti is az emberi élet világi és emberi feladatainak lelkiismeretes elvégzésével, illetve ezekből kiindulva szolgáljatok neki. Isten vár benneteket nap nap után a laboratóriumban, a kórház műtőjében, a laktanyában, a gyárban, a műhelyekben, az egyetemi katedrán, az előadótermekben, a szántóföldön vagy a háztartásban - az emberi munka végeláthatatlan területein. **Győződjetek meg róla, hogy minden munka - legyen bár a legprózaibb - valami szent, isteni magot rejt magában, amit nektek kell felfedeznetek.** A diákoknak és

munkásoknak, akiket a harmincas években gyűjtöttem magam köré, azt szoktam mondani: Próbáljátok a szellemi életet *materializálni*. Ezzel akartam őket megóvni az akkoriban, és a ma is előforduló kísértéstől, hogy valamiféle kettős életet éljenek: egyrészt benső, Istennel folytatott, másrészt ettől szigorúan elválasztva, a kicsinyes problémákkal telített családi és a hivatással együttjáró társadalmi életet.

Nem, kettős életet nem szabad folytatnunk. Ha keresztények akarunk lenni, nem élhetünk ilyen tudathasadásos állapotban, mert egyetlen életnek kell testben és lélekben szentté és Istennel telítetté válnia, azzal a láthatatlan Istennel, akivel látható, materiális dolgokban lépten-nyomon találkozunk.

Nincs más út, gyermekeim. Vagy megtanuljuk Istent minennapi életünkben felfedezni, vagy

sohasem találkozunk vele. A világ rá van szorulva arra, hogy visszaadja az anyagnak és a legközönségesebbnek tűnő helyzeteknek eredeti, nemes értelmét, hogy ezeket Isten országának szolgálatába állítsa, és természetfölöttivé tegye, hogy azok Jézus Krisztussal való állandó találkozásunknak eszközeivé és elősegítőivé válhassanak.

A valóságos krisztusi lélek, amely a feltámadást vallja, minden korban fellépett a test és lélek szétválasztása ellen, anélkül, hogy attól félt volna, hogy ezért materialistának tarthatnák. Viszont teljesen jogos *keresztény materializmus*ról beszélni akkor, amikor ez a szellemet tagadó anyagelvűségnek minden esetben ellenszegül.

Mi mások lennének a szentségek, - az Ige megtestesülésének jelei, ahogy a régiek mondták - ha nem ennek az

útnak kinyilatkoztatásai, út, amelyet Isten választott, hogy az embereket szentté tegye és a mennyországba vezesse? Észrevettétek, hogy Isten minden szentségnél anyagot használt fel eszközül, ezzel is közölve velünk teremtő és megváltó szeretetének erejét? Mi más hát az Oltáriszentség, amelyet pillanatokon belül ünnepelni fogunk, ha nem Megváltónk imádott teste és vére, amelyet nekünk kenyér és bor színe alatt nyújt át az áldoztató pap? A kenyér és a bor pedig *a természet ember által termesztett gyümölcsei*, ahogy ezt a legutóbbi ökumenikus zsinat kimondja. (vö. Gaudium et Spes, 38.)

Milyen könnyen megérthetjük Szent Pál írását: *Minden a tiétek, ti azonban Krisztuséi vagytok, Krisztus pedig az Istené* (1 Kor 3,22-23). Ő arra a felfelé irányuló mozgásra mutat rá, melyet a Szentlélek, aki a szívünkben él, meg akar valósítani a világban; olyan

szárnyalást, amely a földről indul ki és Isten dicsőségéhez vezet. Hogy mindenki megértse, hogy ez a mozgás a legprózaibbnak tűnő, hétköznapi valóságokra is kiterjed, Szent Pál másutt azt írja: *Akár esztek, akár isztok, vagy bármi mást tesztek, tegyetek mindent Isten dicsőségére* (1Kor 10,31).

Bizonyára tudjátok, hogy a Szentírás ezen tanítása az Opus Dei szellemiségének lényegéhez tartozik. Arra int benneteket, hogy munkátokat minél tökéletesebben végezzétek, még a legjelentéktelenebb kötelességeiteket is, és ezzel mutassátok ki Isten és embertársaitok iránti szereteteket. Így fedezitek majd fel Isten nyomát, mely a legkisebb dologban is rejtve van. Milyen találó a költő mondása: *Despacito, y buena letra:/ el hacer las cosas bien/ importa más que el hacerlas.* (A. Machado, "Poesías completas" CLXI. - Magyarul: Lassan

és szépen; fontosabb, hogy jól tegyünk dolgunkat, mint az hogy megteesszük.)

Biztosítlak benneteket, ha a keresztény ember szeretettel végzi a hétköznapi munkáit, úgy ez a kis feladat is Istent dicsőíti. Ez az alapja annak, amit én mindig újra és újra hangsúlyozok: a keresztény elhivatottság abban áll, hogy a mindennapok prózáját költeménnyé alakítsuk. Úgy tűnik, az ég és a föld a horizonton találkoznak, hogy egyesüljenek; de ez nem így van, ha a szentekhez hasonlóan töltitek napjaitokat, mert akkor az ég és föld a ti szívetekben találkozik, hogy ott egyesüljön.

Amikor arról beszélek, hogy a hétköznapiakat szentként éljétek meg, akkor én ezen keresztény munkálkodástok egészét értem. Tegyétek félre a hamis idealizmust, csalóka álmokat, fantáziátok

szüleményeit, felejtsetek el mindazt, amit bárcsak-misztikának neveztem: "bárcsak ne házasodtam volna meg", "bárcsak más hivatást választottam volna", "bárcsak jobb lenne az egészségem", "bárcsak fiatalabb volnék", vagy "bárcsak öregebb volnék"...kötődjeteink inkább a józan valóságához, mert ott van az Úr: *Nézzétek kezemet és lábamat! Én vagyok. Tapintsátok meg és lássátok! A szellemnek nincs húsa és csontja, mint nekem (Lk 24,39).*

Ez az igazság életetek mennyi helyzetét világosítja meg!
Gondoljatok például arra, milyen legyen a magatartásotok az emberi társadalom tagjaként. Az szereti igazán a világot, aki meggyőződött arról, hogy Jézussal való találkozásának helye az egész világ, nemcsak Isten háza. Mindent elkövet azért, hogy jó tudományos és szakmai képzést nyerjen, teljesen szabadon alkot véleményt azokról a

problémákról, amelyekkel találkozik és ennek megfelelően önállóan hozza meg döntéseit. Keresztényként személyes megfontolás alapján dönt, miközben alázatosan arra törekszik, hogy életének mind a kis jelentőségű, mind a nagy horderejű eseményeiben felismerje Isten akaratát.

Keresztény embernek sohasem jutna eszébe azt gondolni, vagy netán hangoztatni, hogy ő Isten házából leereszkedik a világba, hogy ott képviselje az Egyházat, vagy hogy az ő nézete egy adott probléma egyetlen *katolikus megoldása*. Ilyennek nem szabad előfordulnia, gyermekeim! Ez klerikalizmus lenne vagy "*hivatalos katolicizmus*", ahogy éppen nevezni akarjátok. Mindenesetre aki ezt teszi, a dolgok valódi természetén erőszakot követ el. A ti feladatotok, hogy mindenütt valódi *laikus gondolkodásmódot* terjesszeteek,

melynek három fontos
következménye van:

- annyira becsületesnek kell lennünk,
hogy felelősséggel élhessünk;

- annyira kereszténynek kell
lennünk, hogy tiszteletben tudjuk
tartani azoknak a testvéreinknek
hitét, akik más felfogást képviselnek
bizonyos kérdésekben;

- annyira katolikusoknak kell
lennünk, hogy az Egyházat ne
akarjuk saját céljainkra felhasználni,
ne akarjuk tisztán emberi
csoportérdekekbe bevonni.

Magától értetődik, hogy a szentként
megélt hétköznapiokról szőtt
elképzelések aligha valósíthatók meg,
ha nem rendelkezünk azzal a teljes
szabadsággal, amit - az Egyház
tanítása szerint, Isten hasonmásának
méltóságából kifolyólag -
magunkénak vallhatunk. A
személyes szabadság - amikor erről

beszélek, akkor természetesen a felelősség szabadságára gondolok - nagy jelentőséggel bír a keresztény életben.

Értelmezzétek tehát helyesen szavaimat, gyakoroljátok nap mint nap - és nem csak különleges szükséghelyzetekben - jogaitokat, teljesítsétek állampolgári kötelességeiteket a politikában, a gazdaságban, az egyetemen, a munkátokban, vállaljátok bátran saját elhatározásaitok következményeit és viseljétek a titeket megillető önállóság terheit. Ez a keresztény *laikus mentalitás* tesz képessé benneteket arra, hogy elkerüljétek mindenfajta intoleranciát és fanatizmust, vagyis ez tesz benneteket képessé arra, hogy embertársaitokkal a társadalom különböző rétegeiben békésen élhessetek együtt.

Tudom, hogy tulajdonképpen felesleges mindezeket a dolgokat újra és újra felemlgetnem, amelyeket évek óta ismétlgetek, hisz a békés egymásmellettélés, a kölcsönös megértés és a személyes szabadság megbecsülése lényeges része annak az üzenetnek, amelyet az Opus Dei hirdet a világnak. Így arra sincs szükség, hogy újra rámutassak, hogy azok a férfiak és nők, akik elhatározták, hogy Krisztusnak az Opus Dei keretein belül akarnak szolgálni, ugyanolyanok, mint bárki más, és arra törekednek, hogy krisztusi elhivattságuknak komoly felelősségtudattal és annak minden következményével tegyenek eleget.

Semmi sem különbözteti meg az Opus Dei tagjait embertársaiktól. Hitüket kivéve nincs közös tulajdonságuk a szerzetesekkel sem. Szeretem a szerzeteseket, nagyrabecsülöm és csodálom kolostori életüket, apostolkodásukat

és a világtól való elkülönülésüket a *contemptus mundit*. Ők az Egyházon belüli szentség más jeleit viselik. De nekem az Úr nem adott szerzetesi hivatást és így, ha szerzetesnek mennék, az helytelen lenne. Ahogyan a föld semmiféle hatalma sem kényszeríthetne arra, hogy megházasodjam, úgy arra sem, hogy szerzetbe lépjek. Világi pap vagyok, Jézus Krisztus papja, és szenvedélyesen szeretem a világot.

Velem együtt, aki csak bűnös ember vagyok, sokan követik Krisztust: néhány olyan pap, aki felszentelése előtt laikusként élt a világban, és sok olyan pap világszerte, aki püspökének engedelmeskedve szeretetben és munkájának hatékonyságában megerősödve kitarja karját, mint Krisztus a feszületen, hogy összes híve helyet kapjon a szívében. Hozzám hasonlóan ők is a világban élnek emberek között, szeretetben. Végül,

számtalan különböző nemzetiségű, fajú és nyelvű férfi és asszony, nagyrészt családostok, de egyedül élők is, akik mind aktívan részt vesznek abban a fontos feladatban, amely arra irányul, hogy a társadalmat emberibbé is igazságosabbá formálják. A magukra vett felelősség tudatában vállvetve haladnak előre embertársaikkal, miközben napi munkájukat végzik. Sikereik vannak vagy kudarcuk, de mindent elkövetnek annak érdekében, hogy jól végezzék kötelességeiket és gyakorolják társadalmi és polgári jogaikat. Nem tekintik magukat különleges lényeknek, de felelősségük tudatában úgy viselkednek, mint minden igaz keresztény, aki egy a hivatását komolyan vevő sok munkatárs között. Az isteni szikrát még a leghétköznapibb dolgokban is igyekeznek fölfedezni.

Az Opus Dei mint szervezet által fenntartott intézmények életében is megtalálhatjuk ezeket a világi jegyeket. Itt nem egyházi vállalkozásról van szó, ezek nem tartoznak az egyházi hierarchiába, hanem egyszerű összejövetelek, ahol emberi, kulturális és szociális képzés folyik, amelyet laikusok hívnak össze és rendeznek meg, akik minden esetben azon igyekeznek, hogy az Evangélium fényét és Krisztus szeretetének melegségét adják az embereknek. Így például az Opus Deinek nem az a kötelessége, hogy papi szemináriumokat vezessen, ahol a püspökök *a Szentlélektől eltelve* (ApCsel 20,28) a jövő papjait képzik.

Az Opus Dei ezzel szemben világszerte kulturális központokat létesít. Ipari és mezőgazdasági, alap-, közép- és felsőfokú képzést szervez, valamint számos különböző területen tevékeny - mert az Opus Dei munkaterülete - mint azt pár éve

írtam - olyan, mint a parttalan
tenger.

De miért is időznék ennél a kérdésnél
tovább, amikor jelenlétetek
beszédesebb a sok szónál? Ti,
barátaim, akik a navarrai egyetemre
jártok, olyan emberek vagytok, akik
tudják, hogy a társadalom haladása
tőlünk is függ. Lelkes részvételek,
imáitok és áldozatos
segítőkézségeitek nem kizárólag
felekezeti hovatartozásból fakad:
együtműködésetek sokkal inkább
állampolgari érzületetek világos
tanújele, amivel a közjó érdekében
munkálkodtok. Azt is bizonyítjátok
ezzel, hogy egyetemet a nép
kezdeményezésére és
közreműködésével is lehet alapítani
és fenntartani.

Újból szeretnék most köszönetet
mondani az egyetemmel való
együtműködésért, a nagylelkű
Pamplona városának, Navarra

tartománynak, a Spanyolország minden részéből ideáramló barátainak és, ezt külön örömmel emelem ki, azoknak a nem spanyol, nem katolikus, de még csak nem is keresztény barátainak, akik tetteikkel bizonyítják, hogy megértették vállalkozásunk célját és szellemét.

Ők mind részesei annak, hogy ez az egyetem az állampolgári szabadság, a tudományos és szakképzés mind elevenebb központja legyen és a felső oktatásnak új ösztönzést adjon. A ti nagyvonalú áldozatotok része egy széleskörű feladat megvalósításának, amelynek célja az emberi tudomány kibontakozása, a szociális haladás és a hitbeli műveltség.

A navarrai emberek ezt a tényt világosan felismerték. Ők az egyetemükben - tartományuk gazdasági és szociális haladását is látják, hisz gyermekeik közül

sokaknak már utat nyitott értelmiségi hivatások betöltéséhez, ahova különben csak nehézségek árán vagy egyáltalán nem tudtak volna eljutni. Ez a felismerés kétségkívül alapját képezte annak a segítőkézségnek, amellyel Navarra kezdettől fogva, kitüntette az Egyetemet. Azonban egy biztos: ez a támogatás napról napra szélesebb körű és nagyvonalúbb.

Még mindig remélem, hogy a spanyol állam egy szép napon hozzájárul az egyetem terheinek könnyítéséhez; olyan vállalkozást segítve, amely nem a saját hasznát tartja szem előtt, hanem kizárólag a társadalom szolgálatát, arra törekedve, hogy az egész ország jelenlegi és jövőbeli boldogulásán dolgozzék.

Most pedig, fiaim, engedjétek meg nekem, hogy a mindennapi élet egy másik, igen bensőséges aspektusánál időzzem: mégpedig az emberi

szeretetnél, a férfi és nő közti szerelemnél, a jegyességnél és a házasságnál. Negyven éve faradhatatlanul ismétlem szóban és írásban, hogy ez a szent emberi szeretet nem csak olyan megengedett, megtűrt valami a lélek igazi értékei mellett mint ahogy azt a spiritualizmus vélné, amiről az előzőkben beszéltem. Most már, hála Istennek, azok is kezdik felfogni ezt, akik mindezideig ebben a kérdésben nem tudtak megértést tanúsítani.

A szerelem útja, amely házassághoz és családhoz vezet, egyben Isten, az elhivatottság és az Úrnak való feltétel nélküli odaadás útja is lehet.

Kíséreljétek meg munkátokat olyan tökéletesen végezni, ahogyan csak lehet, töltsétek meg szeretettel a hétköznapi feladatait, - ismétlem - keressétek azt a kis isteni szikrát, ami a jelentéktelen dolgokban is ott rejtőzik. Itt, az

emberi szeretet oly eleven táptalaján,
ez a tanítás különös jelentőséggel bír.

Tanárok, diákok és mindazok, akik
munkátokat a navarrai egyetemnek
szentelitek, tudjátok, hogy
szereteteteket Máriának, *Mater
Pulchrae Dilectionis*nak ajánlottam
fel. Itt áll az a kis kápolna, amelyet az
egyetem területén az Ő tiszteletére
emeltünk, hogy imáitokat és
áldozatos szereteteket elfogadja és
megszentelje.

*Nem tudjátok, hogy testetek a
bennetek lakó Szentlélek temploma,
akit Istentől kaptatok? Nem tudjátok,
hogy nem vagytok a magatokéi?* (1Kor
6,19) Milyen sokszor fogtok Szűz
Mária, az áldozatos szeretet anyjának
szobra előtt örömteli igennel felelni
az apostol kérdésére: Igen, mi tudjuk
ezt, és a Te hathatós segítségeddel így
akarunk élni, Istennek Szűz Anyja.

Minden alkalommal, amikor ezen a
nagyszerű dolgon elmélkedtek,

szemlélődő imádságba kezdtek. A Szentlélek az én oly földi testemet választotta ki, hogy abban lakjék, nem vagyok már a saját tulajdonom, testem és lelkem - az egész létem - Isten tulajdona. Ennek az imádságnak gazdag gyakorlati következményei lesznek, amelyek mind arra vezethetők vissza, amit Szent Pál mond: *Dicsőítsétek meg tehát Istent testetekben!* (1Kor 6,20)

Legyetek tisztában azzal, hogy csak azok képesek kimondhatatlanul átérezni azt, amiről Jézus azt mondta, hogy Isten kegyelmi ajándéka, akik az emberi szeretetet egész mélységben értékelik és megbecsülik (vö. Mt 19,11). Ez kényszerít bennünket arra, hogy testünket és lelkünket Istennek felajánljuk, és a földi szeretet közvetítése nélkül szívünket osztatlanul adjuk át neki.

Elérkeztem a befejezéshez, fiaim. Kezdetben azt mondtam, hogy Isten nagyságáról és irgalmáról akarok hozzátok szólni. Azt hiszem, hogy ígéretemet megtartottam, amikor arról beszéltem nektek, hogy a szentekhez hasonlóan éljük le életünket a földi realitások közepette csendben, egyszerűségben és igazságosságban. Nem ez lenne ma a legmegkapóbb kifejezése a *magnalia Deinek* (Sir 18,5), a hatalommal bíró irgalomnak, amiről Isten mindenkor biztosított bennünket, hogy megmentse a világot?

Most a zsoltár szavaival kérlek benneteket, csatlakozzatok hozzám, hogy együtt imádjuk és dicsőítsük az Istent: *Magnificate Dominum mecum et extollamus nomen eius simul* (Zsolt 33,4). Magasztalja, lelkem az Urat, és ujjongjon szívem üdvözítő Istenemben. Más szavakkal: A hit által éljünk!

Ragadjuk meg együtt a hit pajzsát, az üdvösség sisakját és a lélek kardját, Isten igéjét, írja Szent Pál az Efezusiakhoz címzett levelének egy részében (Ef. 6,11), ahogy az előbbi liturgiában hallottuk.

Hinni: milyen nagy szükségünk van nekünk keresztényeknek erre az erényre, különösen idén, amikor Szentatyánk, VI. Pál, ezt az esztendőt a hit évének nyilvánította; mivel hit híján nem tudnánk a hétköznapokat megszentelni.

Szükségünk van az élő hitre, ebben az órában is, amikor hitünk titkához (1 Tim 3,9), az Oltáriszentséghez közeledünk, hogy az Úr húsvéti misztériumán részt vegyünk, amely összegzi és valóságossá teszi Istennek az emberiség iránt érzett irgalmát.

Hitre van szükségünk, hogy megvallhassuk: itt pár percen belül ezen az asztalon *megváltásunk műve megújul*. Hit kell nekünk, hogy a

hitvallást egész szívvel imádkozzuk és meggyőződéssel valljuk, hogy itt, ebben a közösségben az oltár körül összegyűlve Krisztus jelenlétét tapasztaljuk, Ő aki minket *cor unum at anima una*, egy szívvé, egy lélekké kovácsol össze (ApCsel 4,32), egy családdá és egy szent, katolikus, apostoli és római, azaz egyetemes egyházzá alakít bennünket.

Végül, szeretett lányaim és fiaim, azért is hitre van szükségünk, hogy a világnak megmutassuk, mindez nem ceremónia vagy üres szólam, hanem isteni valóság, amelyet mi az embereknek mindennapi életünk megszentelésével tanúsítunk az Atya, a Fiú, a Szentlélek és a Szent Szűz nevében.

.....

hu-hu/article/szenvedelyesen-szeretve-
a-vilagot/ (2025.03.31.)